

ІСТОРІЇ З БАГАТЬМА НЕВІДОМИМИ...

8 липня перша українка в Палаті представників Конгресу США Вікторія Спартиць надіслала президентові Байдену листа щодо можливих зв'язків глави ОП Андрія Єрмака з Росією. «На підставі різноманітних розвідувальних даних, дій Єрмака в Україні та його ймовірних угод із Росією, Конгресу необхідно терміново отримати цю інформацію, щоб підтвердити або спростувати різні серйозні звинувачення», – зазначила Спартиць [https://censor.net/ua/news/3353044/v_kongresi_sshi_prosyat_bayidenu_pereviryty_mojlyvi_zvyazky_ermaka_z_rossiyeyu]. А ще Спартиць зазначила, що Єрмак призначив Олега Татарова своїм заступником з питань правоохоронних органів для боротьби з корупцією, який натомість, «як добре відомо президенту Байдену, затягує призначення незалежного антикорупційного прокурора понад рік, що призвело до непрацездатності САП та НАБУ».

І тут почалося...

Але ми не про реакцію української влади. Ми про інше.

29 червня офіційний речник СБУ Артем Дехтяренко в інтерв'ю «Главкому» (<https://glavkom.ua/interviu-ews/golos-sbu-artem-dehtyarenko-pro-aresht-generala-naumova-zdachu-hersona-ta-vtechu-bakanova-856646.html>) заявив: «Ми переграли російські ФСБ та ГРУ на всіх фронтах». На запитання, чи готова СБУ коментувати арешт у Сербії ексгенерала Андрія Наумова, який очолював головне управління внутрішньої безпеки СБУ, Артем Дехтяренко відповів: «Ця людина уже давно – з 2021 року – не працює в СБУ. І ми не можемо коментувати якісь вчинки людей, котрі не є нашими співробітниками».

Помовчимо. Подумаймо. Проаналізуємо.

6 липня Юрій Борисович Швець, американський аналітик українського походження, публіцист, блогер, колишній советський розвідник, який працював офіцером-аналітиком у резидентурі КГБ у Вашингтоні, а після розпаду СРСР перебрався до США, де заснував власну аналітичну фірму з питань корпоративної безпеки (corporate security investigator) у міжнародному бізнесі у своєму щоденному політичному та економічному аналізі світових проблем на власному YouTube каналі розповів про малопримемні для керівництва українських спецслужб речі: «Судячи з повідомлення російської інформаційної державної агенції «Спутнік» (це слід врахувати при оцінці цього повідомлення) російські хакери зламали сервери ГУР МО України та викрали величезну кількість відомостей про особовий склад та агентуру цієї військової розвідки. **Якась частина з них (не менше тисячі) ВЖЕ З'ЯВИЛАСЯ У ПУБЛІЧНОМУ ПРОСТОРИ. Йдеться про резидентури, про особовий склад резидентур.**

Це другий найстрашніший удар по розвідувальній спільноті України. Перший був завданий за часів президентства Януковича. Коли росіяни працювали безпосередньо на Володимирській, у будівлі СБУ, де вони фактично взяли під контроль комп'ютерну мережу та витягли звідти відомості про особовий склад та, що найстрашніше, про агентуру українських спецслужб не лише СБУ, але й військової розвідки. І потім були випадки, коли завдяки цьому зламу (зраді) деякі працівники українських спецслужб (навіть не СБУ, а інших підрозділів) потрапили у великі неприємності, навіть опинилися за ґратами в РФ.

Що трапилось зараз? Чи справді хакери зламали мережу, чи це результат дії «крота» всередині ГУР? Я схиляюся до думки, що це, скоріш за все, дії «крота». Тобто глибоко законспірованого агента, який працює на російській спецслужбі. Чому? У попередньому випадку не було хакерів. Зламали зсередини. Навіть не зламали, а просто зайшли до комп'ютерних мереж СБУ зсередини та викачали всю необхідну інформацію.

Згідно здорового глузду, після провалу, який став відомим після Революції гідності, після того, як Янукович утік, треба було зробити кожну комп'ютерну мережу локальною:

ГУР – окремо, СБУ – окремо. Якщо це було зроблено, то «крота» слід шукати тільки в ГУР. Якщо ні – то й в СБУ.

Один з вищих керівників СБУ зараз блукає як турист у Сербії і дає показання. Це може бути джерелом витоку інформації – сербські спецслужби перебувають в дружніх стосунках з російськими спецслужбами».

Довіряти російській інформаційній державній агенції «Спутнік», де порядкують одіозні Дмитрій Кісельов і Маргарита Сімоньян, безумовно, не варто. Недарма Юрій Швець, згадуючи «Спутнік», зазначає: «це слід врахувати при оцінці цього повідомлення».

Але щось таки трапилось. Можна припустити, що у реально існуючого «крота» почало «підгоряти», він відчув, що запахло смаленим. А провести евакуацію агента в умовах війни непросто. Тож треба відволікти увагу противника. Можливо, саме через це й вигулькнула історія з російськими хакерами, які зламали сервери ГУР МО України та викрали відомості про особовий склад й агентуру воєнної розвідки, відтак частина цієї надтаємної інформації начебто появилася в публічному просторі.

Сі! Жодна поважаюча себе розвідка НІКОЛИ і НІЗАЩО не оприлюднить списки ворожої агентури. Цьому є пояснення: розшифровану агентуру в подальшому можна використати – перевербувати, зіграти з нею «втемну» тощо.

Але Юрій Швець, либонь, не випадково згадує про одного з керівників СБУ, який «зараз блукає як турист у Сербії та дає показання»...

І має рацію. 22 червня 2020 року журналіст Володимир Бойко написав: «У червні 2019 року під час заслуховування керівного складу СБУ, **Бакановим І. Г. Президенту України В. Зеленському доведено хибну інформацію про те, що Наумов А.І. є добрим фахівцем та викриватиме резонансні справи** <...> За годину роботи керівником підрозділу внутрішньої безпеки СБ України Наумовим А.О. **ліквідовано профільний підрозділ контррозвідки; фахових співробітників по лінії протидії спецслужбам Російської Федерації виведено у розпорядження та переведено до інших підрозділів; вакантні посади управління заповнено співробітниками СБУ, які мають низький фаховий рівень, неодноразово потрапляли до компроментуючих ситуацій, окремі з них перебувають під слідством; перспективні матеріали за лінією протидії спецслужбам РФ визнано такими, що не заслуговують на увагу** [Бойко В. Наші вітання Андрію Наумову // https://antikor.com.ua/articles/389430-nashi_vitannja_andriju_naumovu].

Щоб зробити посаду Наумова генеральською, Володимир Зеленський 2020 року підписав указ про надання внутрішній безпеці СБУ статусу Головного управління. 14 жовтня 2020 року Наумову було надане звання «бригадний генерал СБУ» [<https://novynarnia.com/2021/07/25/naumov-off/>].

Та вже 3 липня 2021 року закритим указом Президента Володимира Зеленського Андрій Наумов був звільнений з

посади начальника Головного управління внутрішньої безпеки СБУ.

За кілька годин до вторгнення російських військ в Україну 24 лютого 2022 року Наумов утік з країни. У розшук чомусь не був оголошений. Якою була реакція Президента України? Він своїм Указом №197/2022 від 31 березня 2022 року понизив бригадного генерала Андрія Наумова у військовому званні на один ступінь.

Дивна якась логіка – за зраду Батьківщини негідників понижувати у військових званнях замість того, щоб застосовувати до них 111 Статтю КК України, оголошувати в розшук.

У нічному відеозверненні за підсумками 31 березня Володимир Зеленський заявив: **«Зараз у мене немає часу займатися всіма зрадниками. Але поступово всі вони покарання отримають. Тому вже більше не генерали ексначальник Головного управління внутрішньої безпеки СБУ Наумов Андрій Олегович та ексначальник УСБУ в Херсонській області Криворучко Сергій Олександрович».**

А ще Зеленський наголосив, що **«ті військовослужбовці вищого офіцерського складу, яким щось завадило визначитися, де їхня Батьківщина, які порушують військову присягу, дану на вірність українському народу щодо захисту нашої держави, її свободи та незалежності, неодмінно будуть позбавлені вищих військових звань відповідно до статті 48 Дисциплінарного статуту Збройних сил України».**

Чи перейматимуться зрадники, що їх позбавили вищих військових звань?..

7 червня Наумов був заарештований на кордоні між Сербією та Північною Македонією через спробу незаконного перевезення великої суми незадекларованої валюти та коштовного каміння. Повіримо, що жодного електронного накопичувача інформації зі списками української агентури в Росії тощо в утеклого зрадника не було? Бо «ця людина уже давно – з 2021 року – не працює в СБУ і ми не можемо коментувати якісь вчинки людей, котрі не є нашими співробітниками».

10 червня на сайті Цензор.НЕТ (<https://censor.net/ua/>)

Лейтенант Баканов привів в СБУ Андрія Наумова. Нагадую, що екс-начальник Головного управління внутрішньої безпеки СБУ бригадний генерал Андрій Наумов втік з України за декілька годин до нападу рашки, прихопивши з собою не тільки гроші, а й всю базу співробітників і агентів СБУ. Тепер ФСБ і ГРУ шукають наших агентів на окупованих територіях за саме цією базою! Як вам таке, панове???

[news/3347095/eksnachalnyka_vnutrishnoyi_bezpeky_sbu_naumova_dosi_ne_ogolosyly_v_rozshuk_hocha_ponad_2_misyatsi_vidomo](https://censor.net/ua/news/3347095/eksnachalnyka_vnutrishnoyi_bezpeky_sbu_naumova_dosi_ne_ogolosyly_v_rozshuk_hocha_ponad_2_misyatsi_vidomo)) було оприлюднене повідомлення такого змісту: «Ексначальника внутрішньої безпеки СБУ Наумова досі не оголосили в розшук, хоча понад 2 місяці відомо про його місцезнаходження. Про це у Facebook пише агент НАБУ Євген Шевченко: «Як вже відомо, екс-генерал СБУ Наумов (той самий близький друг і гаманець Баканова) задовго до вторгнення продавав росіянам таємну інформацію. 23 лютого він виїхав за межі України і вже незабаром було відкрито кримінальне провадження (за ст. 111 «Державна зрада») і проведені певні слідчі дії (в тому числі обшуки). Я вирішив допомогти нашим правоохоронцям заарештувати зрадника. Певним чином мені вдалося з'ясувати його місцезнаходження – на той час він перебував у Німеччині, разом з ним також знаходився і його друг-контрабандист Александр Акт, що ТОП-корупційні схеми якого неодноразово писав Юрій Бутусов».

За словами Шевченка, 2 квітня він звернувся до Офісу Генпрокурора і запропонував надати їм локації проживання і діючі номери телефонів Наумова та Акста. «Минув день – відповіді не було. Минув тиждень – тиша. Зрештою пані Ірина Венедіктова дала зрозуміти, що арешт Наумова їй не цікавить. Згодом я дізнався, що підозру Наумову досі (!) так ніхто і не підписав і в міжнародному розшуку зрадник також не перебуває! Висновки робіть самі», – підсумував він.

Чи й справді **«ми переграли російські ФСБ та ГРУ на всіх фронтах»?** Поміркуймо. «Ми практично проморгали диверсію ФСБ в нашому тилу: не просто входження до ІТ-галузі України людини, давно залученої до багатьох проєктів Кремля і спецслужб ворога, але й взяття цією особою мінімум частково під контроль масштабної екосистеми для розвитку ІТ-бізнесу Дія City», пише політтехнолог Олексій Голобуцький. Йдеться про громадянина Росії Сергея Токарева, **«давно залученого до багатьох проєктів Кремля і спецслужб ворога».** Цитуємо О. Голобуцького: «При тому що цей «інвестор» (С. Токарев. – О. Р.) <...> був під санкціями (№664 в списку) через підозри у фінансуванні «ЛДНР» і Антимайдану (тобто, у фінансуванні вбивства українців). СБУ тоді заявила, що вилучила комп'ютери «з доказами нелегальних фінансових операцій, спрямованих на спонсорування тероризму» і встановила, що «надприбутки від азартного бізнесу виводилися в офшорні компанії і на рахунки у РФ». І далі: «Фактично, на момент, коли в рамках союзницької допомоги і лендлізу нам почали постачати високотехнологічну (чит. «ІТ-насичену») зброю та інформаційні пакети (ті ж дані супутників, програми керування озброєними і розвідницькими дронами, той же доступ до супутникового зв'язку тощо), **особа, явно пов'язана з ворогом, залишає вплив в ІТ-галузі і має можливість доступу до критично важливої для оборони інформації і технологій»** [<https://patrioty.org.ua/politic/my-praktychno-promorhaly-dyversiiu-fsb-v-nashomu-tylu-holobutskyi-424937.html>].

Ще одна підозріла історія, пов'язана з ІТ-технологіями. «Слуги народу» внесли до Верховної Ради законопроект, що дозволяє ІТ-фахівцям виїздити з України під час воєнного стану. Політтехнолог Олексій Голобуцький справедливо обурюється: «Ініціатива настільки абсурдна, що мала би викликати сміх – але під час війни викликає дуже серйозні підозри. <...> Результатами ініціативи «слуг» (якщо її приймуть) стане: скорочення податків, що отримував бюджет; скорочення кількості валюти, що отримував бюджет (бо ІТ-галузь працює переважно на експорт); додаткові демографічні втрати молодших поколінь (якщо айтівці таки рвонуть за кордон на постійно); розбурхання суспільного конфлікту «безробітні фахівці проти айтівців» [<https://glavcom.ua/co>

lums/golobutskyi/yaki-naslidki-mozhe-sprovokovati-dozvil-na-vijzd-zakordon-dlya-it-fahivciv-859276.html].

Речник СБУ нагадує, що основна сфера відповідальності СБУ – це контррозвідувальна діяльність, протидія розвідникам іноземних держав. Правильно. Але чи й справді «ми переграли російські ФСБ та ГРУ на всіх фронтах»?

1 липня 2020 року на території трьох бригад Повітряних сил ЗСУ у Хмельницькій, Одеській і Херсонській областях слідчі Державного бюро розслідування незаконно вилучили сім приладів – клістронів. Від чого зенітні установки стали небоєздатні. Для чого працівники ДБР вилучали клістрони й супровідну документацію? Ймовірно, хтось підказав, що треба саме вилучити, а не тільки оглянути й підтвердити наявність. Можна припустити, що йшлося про перевірку «на вошивість» протиповітряної оборони ЗСУ. І схоже, що завдання вони виконали. Ймовірно, в Росію дійшла інформація про маркування приладів і супровідну документацію. Спецслужбам Кремля не складно добу діра в повітряному просторі завширши декілька сотень кілометрів.

3 липня 2021 року ДБР заявило, що «в той же день слідчі ДБР повернули три прилади в одну з військових частин, ще чотири прилади будуть повернуті сьогодні». Було також публічно оголошено, що «керівництво ДБР ініціювало проведення службового розслідування, під час якого буде дано оцінку правомірності дій працівників Бюро». Втім знайти повідомлення про результати цього розслідування не вдалося.

12 січня 2022 року інформаційному порталі Центру «Миротворець» з'явилися додаткові матеріали по цій скандальній справі: «Все це творили прикриваючись Ухвалою судді Хмельницького міськрайсуду (в межах т.з. кримінального провадження №6202024000000492), яка не давала дозволу на вилучення. Ухвала дозволяла лише огляд в'ч та дивізіонів, які входять до її складу. А тепер по суті. Слідчі достеменно знали, що **придбання клістронів було результатом вдалої спецоперації наших спецслужб**, і придбати їх було неможливо ні у який спосіб, крім як із залученням розвідувальних органів, оскільки наші системи ППО в основному ще радянських часів і виробником запчастин для них є російський агресор... У результаті дій слідчих ДБР були «засвічені» номери електронних пристроїв, що дозволило ФСБ російського агресора досить швидко вилучити та заарештувати задіяну у постачанні клістронів в Україну агентурну мережу наших спецслужб. Канал отримання клістронів для наших систем ППО був знищений діями ДБР... До речі, незважаючи на заповідану шкоду обороноздатності України, яка призвела до важких наслідків, ця слідча (Оксана Богатюк. – Ред.) досі працює в ДБР» [https://myrotvorets.news/yim-samim-skladno-pobachyty-de-prohnylo/].

28 липня 2021 року на сайті <https://www.trrussian.com/novosti-rossiya/rossiyanin-i-armyanin-poluchili-srok-za-kontrabandu-detalej-s-300-v-ukrainu-6171458>

була оприлюднена інформація такого змісту: «Ростовський обласний суд засудив росіянина Дениса Лобова і громадянина Вірменії Арарата Хачатряна до 9 років і 6 місяців і 10 років і 5 місяців тюремного ув'язнення відповідно за контрабанду радіолокаційного обладнання для зенітно-ракетних систем С-300 з Росії в Україну».

LIGA.net 10 червня 2022 року скерувала до Офісу генпрокурора та Держбюро розслідувань запит із проханням підтвердити, що ДБР навіть після початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну утримувало та не повертало військовим техніку, критично важливу для роботи систем

ППО [https://news.liga.net/ua/politics/news/izyaty-e-dlya-ras-sledovaniya-klistryny-zenitnyh-kompleksov-vernuli-voennym-prokuratura].

«Розчулює» відповідь з Офісу Генерального прокурора: «**За принципової позиції прокурорів** (цікаво, що саме спричинило появу цієї «принципової позиції»? – О. Р.) Офісу Генерального прокурора суд передав оборонному підприємству високотехнологічні прилади, які не виготовляються в Україні та є однією з основних складових зенітно-ракетних комплексів – клістрони. Вони були вилучені у ході досудового розслідування кримінального провадження в осіб, які незаконно ввезли їх на територію України та планували продати оборонним підприємствам за завищеною вартістю» [https://www.facebook.com/pgo.gov.ua/posts/388168336679339].

А ще можна згадати як СБУ розсекретила диверсійну групу «Шведа», яка працювала у складі Головного управління розвідки Міноборони, та відкрила щодо диверсантів кримінальні справи.

Багато чого можна згадати...

Александр Сахаровський, який майже два десятиліття очолював зовнішню розвідку ССРСР, відверто визнав: «У сучасному світі, коли ядерна зброя зробила застосування військової сили застарілим методом, **тероризм повинен стати нашою основною зброєю**».

Ввечері 9 грудня 2015 року під час проведення «спецоперації щодо припинення діяльності диверсійно-розвідувальної групи» бійці СБУшної «Альфи», виконуючи чись замовлення, в київській квартирі вбили Олега Мужчиля, героя російсько-української війни.

У вересні 2016 року в Рівному був убитий колишній майор ГУР Іван Мамчук – помста за те, що 2008 року допомагав грузинам збивати російські літаки. У квітні 2017-го в Маріуполі був підірваний полковник СБУ Олександр Харабрюш, агентом ФСБ вчинена невдала спроба замаху на подругу Осмаєвих, демонстративно вбиті шляхом підризу автомобіля полковник ГУР Шаповал і полковник контррозвідки СБУ Возний. Безумовно, без «крота» не обійшлося.

8 липня 2020 року СБУ затримала оперативну групу розвідників ГУР МО України. Того ж дня був обстріляний командир групи (позивний «Швед»), який відїжджав на машині від будинку на Позняках, де мешкав. У висліді була зірвана ретельно спланована і підготовлена спецоперація зі звільнення українців з російської катівні в Донецьку – так званого концтабору «Ізоляція».

А ще можна згадати про «вагнергейт», про скандал із заступником міністра внутрішніх справ України Гогілашвілі, його дружиною – особистою помічницею президента та начальником ГУР, про діяння ексміністра оборони Андрія Тарана тощо. Появилось чимало переконливих версій, чому на початку масштабного вторгнення російських військ 24 лютого не було підірвано мости з Криму та мости через Південний Буг чи Дніпро...

Яким чином 3 червня зміг безперешкодно виїхати з України українофоб Андрій Портнов, а його син призовного віку перетнув кордон ще 28 березня? Хто цьому сприяв? Хто допоміг? Питання, питання, питання...

Історії Андрія Єрмака, Івана Баканова – взагалі нагадують сплановану диверсію проти Української держави. На цьому наголошує редактор інтернет-видання «Аргумент» Георгій Семенець: «*Андрій Єрмак, син російського розвідника з доведеними зв'язками з особами з путінського оточення, був ще й помічником (юристом, адвокатом) бандита (Ельбруса Тадеєва. – О. Р.), який регулярно підтверджував на практиці свій бандитський статус участю у злочинних «розбірках». До того ж бандита, який займає чітку антиукраїнську позицію. Бути протягом трьох депу-*

татських термінів помічником у такої людини – це потрібно мати відповідний «набір» морально-етичних установок, виховання та менталітет. Вже тільки наявність цих двох «віх» у біографії мала відрізати А.Єрмаку саму можливість вступити на держслужбу – він не міг і не може пройти спецперевірку СБУ. Але ж він її пройшов, отримавши доступ до найвищих секретів держави! А все тому, що СБУ очолив інший мерзотник – Іван Баканов, особистий друг президента Зеленського, якому звання лейтенанта надали указом президента тільки для того, щоб він міг обійняти цю високу посаду. <...> **І у світлі всього цього бруду жалюгідно виглядає президент Зеленський, який не в змозі навести лад навіть у своєму секретаріаті. Зеленський, який чи то через свої людські слабкості, чи то через медичну чи будь яку іншу критичну залежність від Єрмака готовий розмінити життєві інтереси мільйонів українців на пару очевидних покидьків зі свого найближчого оточення.**

Олександр Литвиненко, ексофіцер ФСБ, якого отруїла луб'янська «контора», застерігав: **«Якщо спецслужба будь-якої держави дозволяє безкарано хазяїнувати на своїй території спецслужбі іноземної держави, самостійно проводить оперативні заходи, то насамперед це втрачає державного суверенітету і недалекокий день, коли ця іноземна держава призначить у цій країні свого Президента»...**

Настанови з вербування агентури в системі державної безпеки СССР ховались під грифом «цілком таємно». Ось деякі положення (вельми повчальні) з цих інструкцій – своєрідна «класика жанру», яку широко використовують спецслужби усього світу: *«Вербування агента – система здійснюваних органами державної безпеки агентурно-оперативних заходів, спрямованих на залучення до секретної співпраці з ними особи, здатної надати їм допомогу у вирішенні розвідувальних або контррозвідувальних завдань.* <...> Вивчення кандидата на вербування передбачає отримання та оцінку даних, що дозволяють зробити висновок про придатність або непридатність підібраної для вербування особи до агентурної роботи, про основу, на якій може бути здійснено вербування, та умови, необхідні для успішного проведення вербування.

Про придатність кандидата до агентурної роботи можуть свідчити дані про його особисті якості, що відповідають вимогам, які пред'являють агенту, про наявність у кандидата задатків та здібностей, розвиток яких після вербування дозволить йому успішно виконувати завдання органів державної безпеки, а також про його становище та зв'язки, про характер взаємовідносин, з особами, які цікавлять органи державної безпеки, чи наявність умов встановлення з цими особами потрібних зв'язків. Вивчення кандидата на вербування здійснюється різними методами з використанням різних засобів: агентів, довірених осіб, офіційних джерел... До методів перевірки та вивчення кандидатів на вербування належать: ознайомлення з різними документами, що містять відомості про кандидата на вербування; спостереження за поведінкою кандидата; залучення кандидата до виконання оперативних доручень; бесіда; ознайомлення з результатами діяльності кандидата, у яких відбиваються якості його особи. <...> Характер доручення кандидатові визначається виходячи насамперед з мети його вербування. Кандидата треба перевіряти на дорученнях, близьких за характером до тих завдань, які він виконуватиме після вербування.

В усіх випадках основним сенсом процесу вербування є психологічний вплив оперативного працівника або агента-вербувальника на вербованого з метою формування у нього мотивів, які спонукатимуть дати згоду на надання ор-

ганам держбезпеки негласної допомоги і розпочати практичні дії».

В арсеналі спецслужб існує цілий спектр методів і заходів, про які пересічний громадянин навіть не здогадується. Приміром, так звані «вербувальні операції», «вербувальні контакти», «контакти на нейтральній основі», коли кандидат на вербування не здогадується, що спілкується з представником спецслужби, «оперативні контакти», коли ділові стосунки, які налагоджує оперативний працівник з кандидатом на вербування з метою вивчення, визначення придатності до вербування, формування основ для вербування та здійснення інших вербувальних заходів.

Є просто ідеальні об'єкти для вербування. На думку Тараса Чорновола, російські спецслужби *«не могли не запросити Зеленського, людину, яка має вплив на уми людей, який сприймається, який створює інформаційний продукт, який заради цього по суті продає свою душу Росії... Він, безумовно, мав бути завербований. І опісля ця людина створює величезну, швидку кар'єру в Україні. Стає її президентом... А, можливо, Єрмак «полковник», а Зеленський «майор»?.. Чому Зеленський такий слухняний, чому не наважиться зачепити Єрмака? А, можливо, компромату на нього вже мільйони тонн? А залежність, крім психологічної, ще й пряма. Єрмак може бути старшим за нього в цій ієрархії...»* (Зеленського НЕ могли НЕ завербовати – <https://www.youtube.com/watch?v=w2LX6wcmAAs>).

Ще раніше цю тему порушив Григорій Омельченко, Герой України, генерал-лейтенант, начальник відділу військової контррозвідки СБУ (1992–1995), народний депутат України 2–6 скликань: *«Опубліковані мною матеріали та аналіз наявної у мене конфіденційної інформації дає мені, як контррозвіднику в минулому, підстави зробити висновок: Володимир Зеленський міг бути завербованим ФСБ Росії, коли багаторазово знаходився у Москві. Ймовірність того, що президент України, глава його офісу Андрій Єрмак, перший заступник секретаря РНБО – керівник Комітету розвідки при Президентові Руслан Демченко, особиста помічниця Зеленського Марія Левченко, її чоловік Олександр Гозілашвілі є тасмними агентами російських спецслужб – дуже висока! Однозначно можна стверджувати, що зазначені особи є агентами політичного впливу Москви, які контрольовані спецслужбами Росії і Путіним. Виходить, що офіс президента України може бути РЕЗІДЕНТУРОЮ спецслужб Росії (ФСБ, ГРУ, СЗР)»* (<https://argumentua.com/stati/s-zelenskogo-rezidentura-spetssluzhb-ros-0>).

Претензії американської конгресвоумен Вікторії Спартак логічні: в Україні безлад в держуправлінні, який значною мірою спровокував жорстоку війну; вкрай непрофесійна, дилетантська кадрова політика Володимира Зеленського, якою впереваж займається очільник офісу президента *«Результат відверто українофобської позиції Єрмака та компанії: сьогодні в Україні майже всі правоохоронні відомства очолюють етнічні росіяни: СБУ – Іван Баканов, ДБР – Олексій Сухачов, МВС – Денис Монастирський, ГПУ – Ірина Венедиктова. Лише БЕБ очолює такої собі чоловік з українським прізвищем Мельник, але його призначення на посаду має всі ознаки афери»* – Георгій Семенець, призвели до окупації п'ятої частини території країни, до численних людських жертв.

У висліді конспірологічна «родзинка»: 14 липня Андрій Єрмак запропонував Верховній Раді створити Тимчасову спеціальну комісію, яка б контролювала використання зброї, отриманої від західних партнерів України. Цікаво, як бути з комісією, яка два роки не може призначити голову САП?..

Олег К. РОМАНЧУК